

Sovekammervinduet selv moret sig over at se ham krybe paa alle fire om bag Buskene for at skjule sig. Saa var Posten kommen, og Legen hørte op. Da hun en Timestid efter kom ind til ham i hans Stue, saa hun straks, at han ikke længer var den samme. Han sad henne ved Vinduet med Avisen i Skødet, og der var kommen disse dybe Skygger under Øjnene, som hun kun altfor godt kendte. Ved det festlig dækkede Middagsbord havde han til Børnenes tydelige Forbavselse og Skuffelse næsten ikke sagt et Ord; og da Bedsteforældrene ved Kaffetid kom kørende for at ønske til Lykke, havde han grebet et Forretningsanliggende som Paaskud til at tage bort og var ikke vendt tilbage før til Aftensmaden.

Der var noget i denne Pludselighed og Voldsomhed, hvormed disse tungsindige Stemninger overfaldt ham, som i den seneste Tid paa en uhyggelig Maade havde mindet hende om den afdøde Hofjægmester. Ogsaa hos ham havde Sindets sygelige Ømtalighed sikkert staaet i Forbindelse med hans legemlige Svaghed, maaske med den Kræft, der blev hans Død. Hun havde da ogsaa gjort sig selv det Løfte ved Lejlighed at tale alvorligt til Lægen derom.

Hun vaktes op af sine Tanker ved et Glædesraab oppe fra Højen. Det var den lille Hagbarth og hans ældste Søster Ingeborg, der var kravlet derop for at holde Udkig efter Faderen, og som nu havde faaet Øje paa ham og „Blakken“ ude paa Vejen.

Inger rejste sig og gik ind med sine Fade for at give Pigen Ordre til at sætte Pers Middagsmad frem. For ikke at gøre Brud paa Husets Orden havde Per selv bestemt, at der ikke skulde ventes paa ham, naar han ikke kunde være hjemme til sædvanlig Spisetid. Inger havde personlig sat Portionerne af til ham — det var Sødgrød med hjemmebrygget Øl og røget Aal med stuede Kartofler — og hun havde ikke øst op med en Teske. Per havde været borte siden om Morgen, havde blot haft nogle Stykker Smørrebrød med i Lommen, og hun vidste, at han efter et saadant daglangt Ophold i det Fri vendte hjem med Ulvehunger. Det var igen aldeles som med Hofjægmesteren, hos hvem Sindets Nedtrykthed heller aldrig havde paavirket Appetiten.

Nu holdt Per og „Blakken“ udenfor i Gaarden, omringet af Børnene og Hønsene og Barnepigens; kort efter kom Gaardskarlen. Fra Barnepigens Arm rakte „Stumpen“ sig op imod